

JEESUS KRISTUS LUNASTAJANA JA AUTTAJANA

Pekka Ervastian esitelmä 2.4.1933

Kristuksen lunastustyö tuntuu ensin ihmiselle käsittämättömältä ja järjettömältä, kun hän alkaa ajatella järkevästi maailman menoa ja etsiä totuutta. Ja kun hän sitten tulee teosofiksi ja saa kuulla jälleensyntymisestä ja karmasta, saa kuulla, että luonnossa ja elämässä yleensä vallitsee ehdoton järjestys, vallitsee syyn ja seurauksen laki, niin että kaikki, mitä tapahtuu ja tavallaan mitä ihminen tekee, on saanut alkunsa jostain edellä käyvästä syystä, ettei mitään tapahdu umpimähkään, eikä mitään epäjärjestyä ole olemassa, ei mikään teko jää ilman seurauksia, ei edes mikään ajatus tai tunne, – kun hän saa kuulla tästä karman laista – niinkuin sitä itämailla on nimitetty, – hän riemastuu, silloin hänelle elämä selviää. Nyt hän ymmärtää, kuinka kaikki on ja minkätähden kaikki on niinkuin se on; jälleensyntymisen valossa ihminen kantaa seuraukset menneistä teoistaan, ajatuksistaan, tunteistaan ja pyrkimyksistään. Hän itse sielullisena, persoonallisena olentona on tulos siitä, mitä hän ennen on ajatellut, tuntenut, tahtonut, yrittänyt, ja taas hänen ulkonaiset olosuhteensa, se mitä elämässä tapahtuu hänelle, on hänen karmansa sillä tavalla, että se on seurausta hänen menneistä teoistaan. Sillä tavalla kaikki elämässä saa selvityksensä ja nuori teosofi riemuitsee siitä, että olemassaolossa vallitsee ehdoton oikeus, josta ei missään tapauksessa voi poiketa. Ei koskaan mitään voi saada anteeksi sillä tavalla, että esimerkiksi jostain pahasta teostaan ihmisen ei

tarvitsisi kärsiä. Sillä tavalla ei mitään voida pyyhkiä pois olemattomiin, vaan ihminen kantaa tekonsa seuraukset. Tämä tuntuu niin iloiselta ja lohdulliselta nuorelle totuudenetsijälle. Hänen mielestään elämä on saanut nyt suuren sisällön. Joltakin uskovaiselta tai papilta hän voi sitten kuulla kysymyksen: "Mutta voiko tuommoisen karma-uskon päälle myöskin kuolla? Voiko ihminen aivan rahallisesti astua tuonen joen poikki, voiko hän astua Herran eteen rauhallisena, vaikka tietää olevansa suuri synnintekijä?" – Silloin nuori teosofi heti riemuiten vastaa: "Kuinka ei voisi – päinvastoin, juuri se, että hän tietää oikeuden vallitsevan maailmassa, sehän se juuri tekee hänelle niin ihanaksi kuolemankin." – "Jaa," voi sanoa semmoinen uskovainen tai pappi, "sinä olet nuori, etkä tiedä mitään kuolemasta, et ole nähnyt ihmisten kuolevan, mutta me jotka olemme nähneet, tiedämme kuinka paljon merkitsee heille, että he saavat syntinsä anteeksi, uskovat saavansa. Ei kukaan tavallinen ihminen, jolla on elämässään synnillinen taakka päällään, uskalla kuolla rauhallisena ja astua Herran eteen, jollei hän edes viimeisinä hetkinään saa tietää, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut." – "No niin," sanoo nuori teosofi, "sen kyllä voi uskoa ihminen, joka ei ole ymmärtänyt eikä saanut kuulla, että täytyy koettaa kasvattaa itseään ja tulla paremmaksi ihmiseksi. Semmoinen ihminen tietysti arkailee ja pelkää kuolla. Hänellä ei ole varmuutta, ei ole kuullut jälleensyntymisestä, eikä karman laista. Tietysti hän pelkää kuolemaa ja ajattelee: mitä ihmettä minua odottaa tuolla puolen, kun olen suuri synnintekijä, jos ihminen on olemassa kuoleman jälkeen. Kuinka voisi silloin rauhallisesti kuolla? Se on luonnollista, kun ihminen on jäänyt aivan tietämättömäksi muutamista suurista asioista, kuin esimerkiksi karmasta." – "Mutta", sanoo pappi, "sittenkin järki menee sekaisin. Ei sitä jaksaa muistaa karmaa ja jälleensyntymistä. Eivät ne auta kuoleman hetkellä,

sillä silloin ihminen on niin avuton. Hän huutaa vain Jumalaa ja Vapahtajaansa, jos ei ääneen niin hengessään. Hänelle tekee niin hyvää, jos hän saa kuulla, että on sovittaja ja lunastaja, joka on kuollut hänen puolestaan ja joka voi viedä hänet paratiisiin Herran luo ja pelastaa hänen sielunsa.“ – No, sitä ei teosofi vielä nuorempana ota uskoakseen, mutta vanhempana ihmisenä voi kyllä myöntää, että se auttaa semmoista ihmistä, joka ei ole vakava totuuden etsijä, kun hän saa kuulla lunastuksesta ja että hän pääsee kuitenkin Jumalan eteen, eikä joudu iankaikkiseen kadotukseen. Hän ymmärtää sen vanhempana, vaikka samalla surkuttelee, että ihmisiä on niin semmoisessa pimeydessä pidetty ja kasvatettu, että on opetettu pienestä pitäen, että Jumala on julma, että hänellä on iankaikkinen kadotus varattuna useimmille ja melkein kaikille. Ei kukaan voi olla niin varma, ettei joutuisi iankaikkiseen kadotukseen. Hänen täytyy uskoa sellaista, sillä hän huomaa, että ihmisiä yhä on kasvatettu ja opetettu noin suureen pimeyteen. Uskon tosin, että nykyään ei enää niin paljon painosteta ikuista kadotusta. Ruotsissa se on pantu pois päiväjärjestyksestä. Ei uskota enää perkeleeseen, eikä ikuisen kadotukseen. Ruotsin viimeinen arkkipiispa sai aikaan, että ne kohdat poistettiin kirkonopista väärinä, käsittämättöminä oppeina, Jumalan hengen vastaisina. Sentähden voimme iloita, että siellä on toisin ja ehkä muuallakin. Ja on sitä valoa tullut tänne Suomeenkin. Ei enää puhuta niin paljon kadotuksesta, johon ei kukaan ihminen oikein voisi uskoa tulematta hulluksi. Sentähden ihmisten mieli täälläkin protestanttisessa Suomessa käännetään enemmän tuon valoisan asian puoleen, että on valmistettu ikuinen autuus, pelastus ja lunastus. Sentähden enemmän puhutaan kaiketi täälläkin siitä armosta, joka tulee Jeesus Kristuksen kautta ja jonka avulla ihminen saa ikuisen elämän, ikuisen autuuden kuoleman jälkeen. Ja sentähden ehkä ei ole niin kovasti synkkää enää

kuin joitakuita vuosikymmeniä ja vuosisatoja sitten on ollut. Joka tapauksessa on jokaisen ihmisen velvollisuus, joka etsii totuutta ja tutkii sitten maailman kaikkia uskontoja ja tulee teosofiksi, ymmärtää, että olemassaolo on hyvin järjestetty, että siinä ei todellakaan voi olla mitään poikkeusta laista. Jos laki kerran on, silloin siitä ei voi poiketa. Me voimme kyllä inhimillisissä laeissamme poiketa kuinka paljon tahansa, uudistaa ja mullistaa ne kokonaan, mutta elämän lakia ei voi sillä tavalla muuttaa. Jos elämässä vallitsee laki ja järjestys, silloin se vallitsee. Jumala ei anna itseään pettää – niinkuin Paavalikin sanoo – ja Jeesuskin sanoo jossain paikassa, että kaikki on maksettava viimeiseen ropoon saakka. Ihminen ei voi päästä tekojensa, ajatustensa ja tunteittensa seurauksista, vaan ehdottomasti vallitsee karman laki. Yhtä hyvin voisi nimittää sitä kyllä Jumalan oikeudeksi tai muullakin nimellä, mutta vanha järkevä nimitys on karman laki, ja se merkitsee, että oikeus ehdottomasti vallitsee maailmassa; että kaikki mitä me kylvämme, sen myöskin saamme niittää – niinkuin Uudessa Testamentissakin sanotaan. Siitä ei päästä yli eikä ympäri. Ja kun näemme ja ymmärrämme tämän ja tulemme vakuutetuiksi, että näin on aivan myöskin Uudessa Testamentissa ja meidän todellisessa kristinuskossamme opetettu, näin on Jeesus Kristuskin tarkoittanut, että on maailmassa laki olemassa, – kun tämän ymmärrämme, silloin meidän päinvastoin pitää kysyä itseltämme, toisilta ja viisaammilta: mitä tarkoittaa tuommoinen opetus lunastuksesta, josta nyt meidän kristitty maailmamme on puhunut pitkin vuosisatoja? Mitä tarkoitetaan anteeksiantamuksella, josta Uudessa Testamentissa myöskin yhtämittaa puhutaan? – Meidän pitäisi päinvastoin kysyä sitä; ei ottaa semmoinen asia ensin semmoiseksi pohjajärjestelmäksi ja sitten ajatella, mitä tarkoitetaan sillä kun sanotaan: ”sitä ihminen niittää, mitä kylvää“. Käytännöllisesti katsoen on

dogmaattisessa kristikunnassa, kirkoissa, jäänyt toisarvoiseksi kysymykseksi tuo. Se on kuin korupuhetta. Sitä pidetään turhana lauseena, ja turha se on, jos voidaan asiat kääntää niin, että ihmisen ei tarvitse niittää, mitä on kylvänyt; jos on semmoinen asia olemassa, että ihminen, joka on ollut ryöväri tai mikä tahansa, voi saada kaikki pois pyyhkäistyksi, ettei ole mitään jäljellä hänen teoistaan, ajatuksistaan ja tunteistaan. Jeesuksen veri on pessyt hänen vaatteensa puhtaiksi ja sitten hän voi astua Jumalan valtaistuimen eteen viimeisen tuomion jälkeen. Se olisi silloin turha ja järjetön tuommoinen väite Uudessa Testamentissa: ”mitä ihminen kylvää, sen hän niittää“; että Jumala ei anna itseään pettää. Se olisi turhaa puhetta, sillä Jumala antaisi aina itseään pettää, ja ihmisen ei tarvitsisi niittää, mitä on kylvänyt. Jos olisi anteeksiantamus, että ihmisen ei tarvitsisi vastata seurauksista, mitä väärää on tehnyt, ajatellut, tuntenut, ei olisi mitään oikeutta olemassa. Ei olisi muuta kuin armo, ihmeellinen oikullisuus jumalallisessa tyrannissa, joka maailmaa hallitsee, ja yhtä hyvin kuin hän antaa toisille kaikki anteeksi, ei anna toisille mitään anteeksi, vaan antaa kärsiä ikuisesti. Hän, tyranni, ikäänkuin saa viihdytystä siitä, että hän tekee toisille ääretöntä vääryyttä, jotka ovat syyttömiä olemassaoloonsa; että se viihdyttää hänen omaatuntoaan, että hän ei välitä toisten synneistä sitten mitään. Se on ikäänkuin Jumala olisi joku semmoinen suuri tyranni, joka ei itse tiedä, mitä tahtoo, joka ei ole edes yhtä hyvä kuin oikeudentajuinen ihminen.

Mutta kun lähemme toisesta lähtökohdasta, siitä edellytyksestä, että tuo sana: ”mitä ihminen kylvää, sen hän niittää“, että se pitää paikkansa, silloin kysymme: mitä merkitsee sitten syntien anteeksi antaminen ja mitä merkitsee lunastus? – Olkoon tässä heti ohimennen sanottuna, että syntien anteeksiantamuksessa on yksi käytännöllinen merkitys, josta nimen-

omaan itse Uusi Testamentti sanoo – Jeesuksen suussa on sanat: ”Jos tahdotte, että teidän Taivaallinen Isänne antaa teille anteeksi, niin antakaa tekin toisillenne anteeksi; sillä kuinka teidän Taivaallinen Isänne voisi antaa teille mitään anteeksi, jos te ette anna toisillenne anteeksi.“ Jeesus on lausunut tällä tavalla uuden käytännöllisen neuvon meidän yhteiselämäämme varten: älkäämme toivoko, että meidän Taivaallinen Isämme voisi antaa meille anteeksi, jos emme me anna toisillemme anteeksi. – Kun Pietari kysyy: ”kuinka monta kertaa minun pitää antaa veljelleni anteeksi, riittääkö seitsemän kertaa?“ – niin Jeesus sanoo: ”seitsemänkymmentä kertaa seitsemän“, – siis yhtämittaa. Ja se merkitsee, että jos meidän sydämemme ei ole oppinut niin helläksi, äidilliseksi, veljelliseksi, ettei se tiedä ja voi muuta kuin aina antaa anteeksi sille, joka rikkoo meitä vastaan, kuinka me voisimme toivoa, että me pääsisimme yhteyteen sen meidän Taivaallisen Isämme kanssa, joka on itse anteeksiantamus, joka on itse niin suuri rakkaus, että hänelle elämä itse, hänen oma elämänsä on paljasta rakkautta ja paljasta toisten puolesta kärsimistä.

Viime kerralla oli puhetta siitä, kuinka se lunastus yhdeltä kannalta on ymmärrettävä juuri niin, että me ihmiset voimme totuudenetsijöinä nousta tajunnassamme niin sanottuun korkeimpaan minäämme eli niinkuin sitä myös nimitetään Taivaalliseen Isäämme. Meidän korkeinta minäämme nimitetään myös niin: teidän Isänne, joka on taivaissa. Ja hänen luokseen meidän personallinen tajuntamme voi nousta. Ja lunastuksen psykologinen puoli on juuri siinä, että personallinen tajuntamme, minä-tajuntamme, nousee tuohon sisimpään suureen sisätajuntaan. Se tapahtuu Kristuksen avulla, niinkuin viime kerralla mainitsin. Juuri sen avulla, että Kristus on laskeutunut niin alas tähän eetterimaailmaan, että Kristuksen vaikutus pyhänä henkenä voi tuntua meidän päivätajunnas-

samme, ja sen avulla sitten voimme nousta tuohon sisäiseen, sisimpään itseemme, jota nimitetään myöskin Taivaalliseksi Isäksemme. Silloin tunnemme siinä, että kaikki on yhtä riemua, iloa, anteeksiantamusta. Ja se ei voi tapahtua meille, me emme voi päästä yhteyteen sisimmän itsemme kanssa, joka on paljasta rakkautta, jollemme me yhtenä aivan välttämättömänä keinona ole oppineet ja tottuneet aina anteeksi antamaan. Se merkitsee kyllä, että meidän sydämemme saa aina vuotaa verta, sillä me saamme ottaa kuin toisten synnit päällemme. Se tapahtuu rakkaudesta. Me otamme heidän pahat tekonsa päällemme ja kärsimme heidän puolestaan. Mutta kun annamme anteeksi heille, niin hekin saavat siitä suuren lohdutuksen ja suurta apua omissa ponnistuksissaan ja pyrki- myksissään, ja tuo, että me aina annamme anteeksi heille, tekee, että me voimme nousta Taivaallisen Isän tajuntapiiriin; Pyhän Hengen kautta Kristuksen avulla Isän luokse. Ja se Taivaallinen Isä on niinkuin sanottu paljasta rakkautta ja anteeksiantoa. Emme voisi hetkeäkään siinä tajunnassa viihtyä, elleimme personallisuudessamme olisi oppineet ja tottuneet anteeksi antamaan toisille. Sentähden ne kaikki käskyt, jotka Jeesus antaa, ovat omiansa opettamaan meitä tällä tiellä. Kun esimerkiksi ensimmäinen käsky on: "Älä suutu", ei Jeesus sillä tarkoita sitä, että emme saisi suuttua sanoissamme, sanoilla toisille huutaa, eikä julmistua ja suuttua. Joskin voi olla aika, jolloin saamme oppia hillitsemään ulkonaista ihmistä. Mutta Jeesus tarkoittaa, että sydämessämme ei pidä meidän koskaan suuttua, vihastua, ja se on vaikea ja pitkä läksy. Emme osaa sitä yht'äkkiä ilman muuta, käden käänteessä olla suuttumatta ja vihaa tuntematta sydämessämme. Se voi loukkaantua; me voimme olla pahoillamme toisillemme. Mutta kuitenkin meidän täytyy osata kasvattaa itseämme, että sydämemme ei tuntisi mitään katkeruutta, vihaa, suuttumusta,

ja silloin ei ulkonainen ihmisemme osaisi liioin suuttua ja käyttää julmia sanoja toisille, huutaa ja kiivastua. Kun sydämessämme olemme oppineet anteeksi antamaan, silloin olemme oppineet suuttumattomuuden läksyn, ja Jeesus on viitannut tien siihen juuri sillä tavalla, että hän on sanonut: ”älä suutu“. Ja hän on sanonut toisia asioita, kaikki viisi käskyä ovat omiansa kuljettamaan meitä sillä Pyhän Hengen tiellä, jolloin opimme niin kilteiksi, hyväiksi, puhtaiksi sydämeistämme, että siinä ei asu enää mitään pahaa. Ei ole pahaa, vihaa, kateutta, pahansuopaisuutta, epäpuhtautta, vikaa, syntiä sinne tai tänne. Silloin on luonnollinen elämä aina anteeksi antaa, elää siinä anteeksiantamuksessa. Ja kun totumme siihen personallisuudessamme, silloin pian tajuntamme saa nousta Isän tajuntapiiriin, silloin personallinen minämme yhtyy Kristuksen kautta Isään. Saamme tuntea, että Isä on meissä, niinkuin Kristus on meissä. Ja se on lunastuksen psykologinen puoli silloin. Tässä Isän tajunnassa ei asu mitään pahaa, ei tietoa mistään pahasta. Me olemme todella pestyt valkoisiksi, puhtaiksi. Siinä tajunnassa olemme aivan viattomia – tekisi mieli sanoa: melkein täydellisiä, niinkuin Jeesus sanoo: ”Olkaa täydelliset, niinkuin teidän Taivaallinen Isänne on täydellinen.“ Ja se auttaa meitä yhä kulkemaan eteenpäin tällä tiellä, sillä tuolta ylhäältä päin vuotaa meihin ihmeellinen puhdistava voima, jota nimitetään Jeesuksen vereksi. Se on Kristuksen veri, Kristuksen elämänvoima, joka vuotaa meihin ja poistaa meistä siten vähitellen meidän pahamme. Ei se merkitse sitä, että pääsisimme karmasta, vaan että me itse muutamme paremmiksi, puhtaammiksi, joten emme luo niin paljon uutta pahaa karmaa enää, vaan rakennamme enemmän hyvää karmaa, niinkuin sanotaan itämailla. Valmistamme ainoastaan hyvää karmaa ja silloin se paha karma tyhjentyy. Tietysti saamme syntyä uudestaan ennen kuin paha karma on tyhjentynyt, ja se

loppuu pikemmin, kun kutsumme päällemme kaiken pahan menneistä teoista, tunteista, ajatuksista, pyrkimyksistä . . . kun kutsumme sen luoksemme. Usein saamme nähdä, että semmoinen ihminen, joka elää pyhää elämää, saa sanomattomasti kärsiä ja ottaa päällensä kärsimyksiä. Se on hänen ilonsa ja riemunsa, sillä hän nopeammin suorittaa vanhan karmansa. Ei se ollenkaan merkitse, kun ihminen pääsee Isän yhteyteen ja kun Kristuselämä on hänessä, että ihmisen elämä sen perästä on kuin ruusuilla tanssimista, vaan päinvastoin se merkitsee, että se on kulkemista orjantappuraista tietä pitkin. Hän kärsii sentähden, että hän nopeammin kuin ennen suorittaisi karmansa. Hän maksaa kaikki velkansa viimeiseen ropoon saakka ja hänetkin syöstään torniin, tähän näkyväiseen elämään, kunnes hän on kaikki maksanut. Mutta se maksaminen on iloa ja riemua. Ei hän napise, eikä tule katkeraksi, sillä hän tietää, että se on jumalallista armoa, että hän saa kärsiä, että hän nopeammin vapautuisi työhön toisten puolesta. Sillä Kristuselämä ei kutsu häntä mihinkään laiskuuteen, pilvenlonkareelle torvensoittajaksi, vaan hänen täytyy ruveta auttamaan toisia monella tavalla. Hän tahtoo tulla auttajaksi, kun hän lähtee kulkemaan sisäisen itsekasvatuksen ja kehityksen tietä. Ja Kristus muistuttaa aina, mitä varten hän on olemassa, ja hän sentähden iloitsee, kun hän saa mahdollisimman nopeasti kärsimyksissä maksaa vanhat velkansa. Sillä kun hän on velkansa maksanut, on kuin hän olisi saanut yhden kyvyn lisää, kyvyn tehdä hyvää. Palvelemista varten me ihmiset olemme, ja siinä on lunastuksen inhimillinen, individuaalinen puoli. Mutta sillä lunastuskyvyksellä on toinenkin, hyvin merkillinen puoli, jota tahdon koettaa vähäsen koskettaa.

Te muistatte, kuinka me teosofeina ja varsinkin ehkä ruusuristiläisinä olemme ymmärtäneet ja tottuneet ajattelemaan, että tämä meidän maapallomme on sangen erikoinen pallo.

Sitä on nimitetty muutamissa okkultisissa piireissä surun tähdeksi, myöskin aurinkokunnan kuristushuoneeksi. Se on niinkuin vankila tai kuritushuone, johon meitä ihmissieluja lähetetään, jotta vähän suorittaisimme velkojamme ja kärsisimme pahoista teoistamme ja oppisimme hyvää. Ja tätä maapalloa ja näkyväistä elämää on nimitetty myöskin – ja minä olen nimittänyt sitä mielummin – elämän kouluksi. Näkymätömässä maailmassa myös ”tuskallisten ponnistelujen kouluksi” . . . Ja ne kaikki nimitykset viittaavat siihen, että tässä on jotain erikoista johtoa tässä elämässä. Tässä elämässä, koska se on elämän koulu, on paha olemassa. On aivan epäfilosofista kieltää sitä olemassaoloa, tai sanoa, että paha ei ole, kun sanoo vaan että paha ei ole, niin suggeroi siihen, että paha ei ole. Paha on hyvin suuri todellisuus, ääretön todellisuus tällä maapallolla ja toisillakin palloilla tässä aurinkokunnassamme – metafyyssillinen todellisuus. Se paha on niin suuri todellisuus täällä, että me emme lunastu ennen kuin voitamme pahan. Se voittaminen on meidän tehtävämme yhdeltä kannalta katsoen. Ja paha ei ole vain semmoista hallusinatiota, että minä olen paha ja voin päästä pois heti siitä; ei semmoista paha, että talo kaatuu ja ihmiset kuolevat, vedet nousevat, on maanjäristyksiä j.n.e. Ei ainoastaan siinä merkityksessä, vaan paha on myöskin objektivisesti olemassa, että on jotain, joka voi houkuttaa meitä pahaan. Elämä heittää ansoja meille, viettelee ja houkuttelee, elämä itse, vaikka se tapahtuisi elävien olentojen välityksellä. He tulevat meille viettelyksiksi ja ansoiksi, jotka vetävät meitä omalla ihmeellisellä viehätysvoimallaan pahaan. Paha on olemassa siis ulkopuolellakin meitä. Ei sitä ole ainoastaan sisässämme ja sitten mitä kärsimme ulkonaisesti, vaan on kolmaskin paha, josta kaikki uskonnot puhuvat, josta kristinuskokin puhuu, noudattaen vanhoja kaldealais-egyptiläis-juutalaisia opetuksia. Se puhuu viettelijästä,

mainiten pahan hengen nimellä; se puhuu paholaisesta, joka kulkee ympäri ja koettaa vietellä, vaikka todellisuus ei ole aivan niin. Siinä ei ole semmoista erikoista olentoa, mutta asia on niin, että itse elämä, elämän koulu on niin järjestetty, että alituisesti olemme viettelysten edessä ja että meidän täytyy voittaa niitä. Mistä tämä johtuu? – Tämä johtuu juuri siitä, että tämä pallo on elämän koulu, on semmoinen kehityskoulu meille, ja se johtuu siitä, että paha on ihmiselle välttämätön läksy. Jollei hän opi tuntemaan pahaa, ei hän ei opi tuntemaan hyvää. Jollei hän opi voittamaan pahaa, ei hänen hyvässään ole mitään merkitystä. Mitä hyvää se on, jos olen syntynyt hyväksi, enkä tiedä mitään pahasta. Silloin se on ilman ansiota ja toiseksi ilman tietoa. En tiedä, että se on hyvää, jos kaikki tapahtuu ilman muuta, luonnostaan, jos olisin luotu hyväksi enkeliksi, joka en osaa kuin tehdä hyvää. Mutta kun hyvä on tullut tiedoksi minulle sillä tavalla, että olen valinnut hyvän pahan asemasta – olen oppinut tietämään pahan ja sitten valinnut hyvän, – silloin vasta tiedän, mitä hyvä on ja annan arvoa sille. Ja silloin minulla itsellenikin on aivan luonnollista ansiota, kun kerran olen yksilöllinen olento, että rakastan hyvää, enkä pahaa. Ei mitään itsekästä ansiota, mutta semmoista, joka on niin luonnollinen ansio silloin.

Ja paha on täten tällä meidän maapallollamme objektiivisesti olemassa ja ilmenee siinä objektiivisessa elämässä, koettaen vietellä meitäkin itsekkyyteen ja kaikkeen pahaan. Ja mistä tämä johtuu? – Tämä johtuu siitä, niinkuin monta kertaa olemme myöskin puhuneet, että tätä meidän maapalloamme on johtanut ja johtaa vieläkin suureksi osaksi eräs äärettömän korkea enkeliolento, jumal-olento, jota nimitetään Saatanaksi. Jobin kirjassa erikoisesti puhutaan, kuinka Herran istuimen eteen saapuivat pääenkelit, ja niistä yksi oli Saatanana. Saatanana on se, joka on järjestänyt tämän meidän maapallomme koulun.

Hän on ottanut päällensä äärettömän tuskan ja kärsimyksen, sillä hän ollessaan suuri jumal-olento, joka osaa käyttää hyvää ja pahaa, joka on ainoa todellinen jesuiitta meidän aurinkokunnassamme, jonka tarkoitus on hyvä, ei koskaan näytä mikä taivaallisen korkea jumal-olento hän on, vaan peittää mustaan naamioon itsensä. Toisin sanoen hän ei saa olla tämän maapallon korkeampana minänä. Hän on saanut vain luoda jonkunlaisen persoonallisuuden itsestään tätä maapalloa johtamaan. Se on hänen suuri palvelustyönsä. Hän esiintyy aina vertauskuvallisesti jonkunlaisena Mefistofeleena. Toisin sanoen hänestä on kuin valunut maapalloon persoonallisuus, jonka hän itse on luonut, jolla on pahan kaikkivalta kädessään, ja persoonallinen paha hallitsija siis ikäänkuin hallitsee tätä maapalloa. Ja hän on täten kieltäytynyt olemasta minkäänlainen maapallon vapahtaja tai lunastaja, sillä jos hän todella olisi se ihana valkoinen, korkea jumal-olento tässä maapallolla, silloin häipyisi kaikki paha. Hän itse ei osaa kuin rakastaa, mutta rakkauden nimessä hän käyttää kovaa koulua niillä olennoilla, jotka käyvät täällä koulua. Se on hänen kieltäytymisensä. Hän ei ole saanut korkeampana minänä johtaa tätä maapalloa, ei olla sen vapahtaja tai lunastaja. Hän on saanut olla ainoastaan sen musta hallitsija, joka järjestää kärsimyksiä ja kiusauksia tälle ihmiskunnalle. Voisi vertauskuvallisesti sanoa, että hän yhtämittaa on saanut itkeä. Hän itkee yhtämittaa niinkuin äiti tai isä, jonka on saanut kurittaa lastaan, kun hän huomaa, että hänen lapsestaan ei tule mitään, jollei se saa ankaria nuhteita tai kouriintuntuvaa kuria. Ei sitä aina voi jättää lasta oman onnensa nojaan, sen voi jokainen isä ja äiti tietää. Hän voi olla lapselle lempeä ja hyvä, mutta ei se aina tepsii. Vanha sananlasku sanoo: "Nuorena vitsa väännettävä." Ja ajatelkaa nyt sitä äitiä tai isää, joka on pakoitettu lastaan kurittamaan. Hänen sydämensä vuotaa verta ja hänen silmis-

tään tippuvat kyöneleet. Niin täytyy meidän ajatella tästä maapallon korkeimmasta johtajasta. Hänkin on saanut yhtämittaa itkeä ja hänen sydämensä on saanut vuotaa verta. Hän on ottanut Jumalalta vastaan suuren tehtävän, kurittaa näitä ihmissieluja, jotka eivät voi kehittyä ilman kärsimyksiä, ilman jolleivät ne tee pahaa ja syntiä. Ne eivät tule tietoisuuteen omasta jumalallisuudestaan, ennen kuin käyvät sitä kärsimyksen koulua. Se on katkeraa tuommoiselle puhtaalle olenolle, mutta rakkaus auttaa häntä. Hän tietää, että nämä olennot ovat semmoisia, että heille ei tepsii muu kuin kärsimys, ja toiselta puolen heidän kehitystään ei jätetä liian pitkävetiseksi, vaan että sitä joudutetaan juuri pahalla ja kärsimyksellä. Ja sentähden hän on siunattu olento ja on ihmeellisimpiä enkeliolentoja, mitä on tällä maapallolla, ja mitä näkymättömässä maailmassa joskus voimme kohdata.

Mutta yksi puoli on siinä kamala. Jos nyt ajattelemme omaa itseämme, niin kaikki mitä teemme, mitä ajattelemme ja tunnemme, se — kuinka sanoisi — valokuvautuu meidän auraamme. Siitä syntyy muisti. Niin kauan kuin olemme personallisuudessamme, me voimme muistaa kaikki, mitä meille tapahtuu tämän personallisuuden aikana. Ja semmoiset asiat, jotka olemme päivätajunnastamme unohtaneet, ne ovat alitajunnassa jäljellä — ovat olemassa aivoissa, pienissä molekyyleissä, selittävät tiedemiehet. Ja ne voivat sieltä nousta päivätajuntaan. Jos tahdomme muistaa jotain asiaa, emme muista heti, mutta vähän ajan kuluttua. Kun emme vaivaa aivojamme tulee se esille. Ja me muistamme asioita, jotka ovat tapahtuneet ensimmäisinä elinvuosinamme. Jos meidät vaivutetaan hypnoottiseen tilaan ja käsketään kertomaan, mitä on tapahtunut niinä vuosina, niin se salaperäinen muistimme tietää kaikki ja kertoo. Siis meidän personallisessa aurassamme on olemassa aivan kuin tarkkoja valokuvia kaikesta.

Mutta samalla tavalla kuin on ihmisten, on myöskin maapallon laita. Maapallo on suuri persoonallisuus. Maapallo on suuri muistava aura. Maapalolla on omat semmoiset klisheensä, joihin kaikki mitä täällä on tapahtunut, on painettu. Siis kaikki, mitä olemme pahaa tehneet tässä ja edellisissä elämissä ja milloin tahansa, on painautunut maapallon akashisiin ja astraalisiin aikakirjoihin, elämän kirjoihin, kaikki paha ja hyväkin. Ja ajatelkaamme minkälainen ihmiskunnan historia on ollut. Niin hirmuisen paljon on ollut pahaa, veritöitä, julmia tekoja, itsekkäitä, ahneita ajatuksia ja tunteita on ollut ihmisillä täällä maan päällä. Kaikki on valokuvattuna tarkasti tuohon luonnon muistiin, noihin akashisiin aikakirjoihin. Minkälaiselta meidän maapallomme näyttää? Ajatelkaamme sitä maapallon auraa. Ajatelkaamme mitä on tapahtunut niinä miljoonina vuosina, mitä ihmiskunta on elänyt täällä. Kuinka paljon julmuutta, veritöitä, on tapahtunut. Kuinka paljon eläimiä olemme raadelleet ja kiduttaneet; kuinka paljon ihmisiä myös. Se ei ole mikään iloinen näytelmä. Meidän maapallomme puku, se vaippa mihin maapallomme on pukeutunut, ei se ole mikään baalipuku, mikään kuningattaren puku. Kyllä se on hyvin verellä ja kaikenlaisella pahalla saastutettu. Kyllä se on julmuudella ja rumuudella pilattu se maapalloraukkamme. Tietysti materialistit sanovat: ei ole mitään luonnon muistia olemassa. Materialisteina me nauramme tuommoiselle olettamukselle. Mutta eihän materialismi ole muodissa enää. Elämä on paljon mutkikkaampaa. Ovat materialistitkin huomanneet, että materiaa ei ole olemassa. Kaikki on voimaa, ja kaikki on tajuntaa ja – niin voisi lisätä – maajaa, ihmeellistä taikavoimaa, josta vanhat itämaalaiset ovat puhuneet. Siis ymmärrämme, että maapallomme on elävä olento, kuin maaemo, meidän aineellinen äitimme, ja että se kyllä kantaa muistissaan kaikki meidän pahat tekomme ja ajatuksemme.

Hirveitä ovat ne pilvet, jotka kulkevat näkymättömässä maailmassa tämän maapallon ympäri, hirveitä kuvat, jotka on joka päivä miljoonina vuosina valokuvattu maapallon auraan.

Kuka voi maapallon lunastaa? Pitääkö meidän maapallomme aina ikuiset ajat kantaa näitä kuvia? Eikö maapallon ole mahdollista päästä pois, niinkuin me ihmiset pääsemme pois omasta muististamme. Mehän, kun nousemme korkeampaan tajuntaan, pyyhkäisemme mielestämme pois kaiken ja kun Kristusvoimat vaikuttavat meihin, puhdistumme, että lopulta ei ole tietoa pahasta, vaan olemme puhtaita enkeliolentoja. Niin on yksilöiden kehitys. Kuinka maapallon? Eikö se voi tulla puhtaaksi? Sillä joskin me itse tulemme täydellisiksi, että emme muista omaa menneisyyttämme ja tiedä pahasta, kuinka käy meidän maapallomme? Täytyykö sen suuren personallisuuden, joka on uhrautunut meidän tähden, täytyykö sen kantaa aina se paha, jonka me olemme saaneet aikaan? – Kuinka on ihmisen laita, esimerkiksi kun tulemme semmoiseen kohtaan, kun tahdomme muistaa omaa menneisyyttämme? Muistammeko sitä noin vain, että: katson sitä inkarnatiota, kun elin Ranskassa silloin ja silloin, ja sitten näen kuin filmikuvina sen edessäni? – Se on roskaa. Filmikuvia voi tulla eteemme itsestään menneisyydestämme, mutta jos todellinen muisti on herännyt, meidän täytyy luoda omaa menneisyyttämme uudestaan. Ensin mennä korkeampaan minään, joka on elänyt jossain personallisuudessa ennen ja sitten vasta luoda se vanha personallisuus. Silloin jossain alitajunnassa on meillä mahdollisuus luoda uudestaan tuo vanha, ja silloin voimme nähdä sen vikoineen, mitä pahaa siinä on ollut. Muuten meille voi tulla filmikuvia menneisyydestä ja ne voivat olla oikeita, mutta ei ole takeita, että ne ovat sitä ennen kuin korkeammasta minästä voimme löytää jonkun vanhan personallisuuden, mennä tähän vanhaan elämäämme ja jostain salaperäisestä lokerosta

muistaa ne ja ne tapahtumat. Kun sitä menneisyyttä ei ole olemassa, kun elämme korkeammassa minässämme, merkitsee se sitä, että menneisyytemme on pois pyyhitty. Voimme nähdä, kuinka se tieto ja hyvä, mikä meissä on ollut, on kasvanut pikku hiljalleen, mutta emme näe ilman muuta mitään tuommoisia kouriintuntuvia detaljeja. – Ja nyt on kysymys, täytyykö maapallon aina muistaa kaikki, koska sen tajunta on ollut vain tuossa personallisuudessa, aina elänyt tuossa valokuvauksessa? Täytyykö sen aina kantaa ne raskaat muistot? Eikö ole missään ketään, joka lunastaisi sen? Saatana, joka on maapalloa johtanut, ei saanut sitä lunastaa. Hänellä oli toisenlainen tehtävä. Sentähden me sanomme, niinkuin tiedätte, että Jeesus Kristus lunasti meidän maapallomme. Jeesus Kristus tuli meidän maapallomme korkeammaksi minäksi. Hän ei voinut tulla sen personallisuudeksi; Saatana on yhä sen personallisuus, mutta Jeesus Kristus tuli sen korkeammaksi minäksi, Saatanan äärettömäksi riemuksi, sillä hän tiesi, että: – nyt minäkin saan vähitellen jättää nämä avaimet toisiin käsiin ja pääsen omista tuskistani. Se on hänen oma lunastuksensa. Jeesus Kristus tuli siis meidän maapallomme korkeammaksi minäksi, siksi minäksi, jonka ei tarvitse muistaa mitään raskasta menneisyyttä, joka elää Isän tajunnassa; siksi minäksi, joka lähettää itsestään yhtämittaa näitä suuria Pyhän Hengen – sanoisinko – lunastavia voimia, jotka pesevät aivan puhtaaksi maapallon auran, pyyhkivät siitä pois meidän kaikki pahat tekomme, ajatuksemme, tunteemme. Jeesus Kristus lunastaa maapallomme auran sillä tavalla, että hän siitä pyyhkii kaikki personalliset muistot pois. Ei se ole voinut tapahtua yhdessä silmänräpäyksessä. Ei se tapahtunut tuhatyhdeksänsataa vuotta sitten, kun Jeesus kuoli Golgatan ristillä. Se on pitkä, pitkä työ, jonka Jeesus Kristus otti päällensä. Hän tuli tämän maapallon korkeimmaksi minäksi, ja niinkuin me saamme tässä personal-

lisuudessamme juuri ylhäältäpäin voimia, että pääsemme vähitellen pahasta, niin maapallokin saa yhtämittaa ottaa vastaan Jeesus Kristukselta niitä lunastavia voimia, elämää, joka pyyhkii pois painostavan menneisyyden muiston. Sillä tavalla Jeesus Kristus lunastaa maapallon, joka on viaton meidän synteihimme, vaikka maapallon personallisuus on houkutellut meitä, ollut kasvattajana sillä tavalla, mutta joka on eetillisesti viaton, koska ei ole tahtonut itse syntiä tehdä. Se maapallo vapautuu näistä hirveistä kuvista ja ikävistä muistoista; itse se jää jollain salaperäisellä tavalla meihin, niinkuin äsken sanoin. Ja maapalloon jää muistot sen omista evolutioista, että sen ihmeellisistä luonnonmullistuksista ja ihmeellisistä elävistä olennoista, joita on täällä elänyt. Se jää kuin maapallon omana historiana jäljelle, mutta kaikki, millä me olemme saastuttaneet maapallon puhdasta auraa, pyyhittää pois. Sentähden sanotaan, että heti sen jälkeen, kun Jeesus Kristus oli elänyt, alkoi maapallomme loistaa – vähän himmeästi vielä. Se oli loistanut tummemmilla väreillä ennen, mutta nyt tuli jotain valkoista, joka alkoi loistaa. Olihan ollut hyvin täydellisiä ihmisiä ennen, mutta ne eivät voineet vaikuttaa maapallon auraan. Ne ovat jonkunlaisina tähtinä loistaneet, mutta Jeesus Kristuksen jälkeen on maapallon aura ruvennut loistamaan. Emme tiedä, kuinka kauan kestää, ennenkuin meidän maapallomme loistaa aivan puhtaalla, kirkaalla loistolla. Luultavasti se ei tapahdu ennen kuin autamme niin paljon Kristuksen työtä, ettemme luo uutta saastaa, sillä silloin solkkaamme maapallon auraa taas. Mutta kun me ihmiset aikojen vierieissä tulemme Jumalan palvelijoiksi, Kristuksen kanssatyöntekijöiksi, kun opimme sillä tavalla auttamaan näkymätöntä vapahtajaa, silloin myöskin vähitellen maapallomme alkaa kirkaammin ja kirkaammin loistaa. – Siinä on salaisuus takana, kun sanotaan kristillisessä dogmatiikassa, että

"Jumalan Karitsa, Jumalan Poika, Jeesus Kristus kantaa meidän syntimme päällensä ja koettaa pestä lumivalkoisiksi". Siinä on se salaisuus.

Pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Kristus meissä*, 1951.